

A cukrász meg a kéményseprő

A városban, ahol születtem, volt egy igen nevezetes utca. Úgy hívták, hogy Zöldfa utca. Ebben ugyanis állott egy fa, amely tavasszal és nyáron zöld volt. Ősszel lehullatta ugyan a leveleit, és megkopaszodott, de az emberek akkor is zöld fának nevezték, mert tudták, hogy tavasszal ismét kizöldül.

Ebben a Zöldfa utcában egymás mellett lakott egy cukrász meg egy kéményseprő. Nem éltek valami nagy barátságban, mert a cukrász fehér ruhában járt, a kéményseprő pedig feketeben, kormosan.

Mégsem főként a ruházatuk miatt voltak haragban, bár a kéményseprő irigyelte a cukrász tiszta ruháját, a cukrász pedig szerette volna, ha egy kicsit kevésbé fehérben sétálhatna.

Az éktelen harag abból gerjedt, hogy a kéményseprőnek volt egy Kormos nevű kutyája, és gyakran hozott neki egy kis füstölt húst, sonkát, amit a kéményekben talált.

Viszont a cukrász egy fehér macskát tartott és azt Hófehérkének becézte. Ennek a macskának a cukrász tejet, tejszínt, sőt tejfölt töltött a tányéjába: olyan finomságokat, amelyek a tésztakészítéskor megmaradtak.

Kormos kutya meg a hófehér macska rossz szomszédok voltak, ki nem állhatták egymást. Kormos kutya ugatta és kergette Hófehérkét, Hófehérke pedig haragjában nem egyszer megpofozta a kéményseprő kutyáját.

Elképzelhető, hogy ez nem szolgálta a kéményseprő meg

a cukrász barátságát. Sőt a cukrász sohasem küldött tésztát a kéményseprőnek, a kéményseprő pedig egyre halogatta a cukrász kéményének kotrását. Minden elviselhető lett volna, ha egy szép napon nem esik egymásnak Kormos és Hófehérke a kerítés hasadéknál.

A kutya bele-belekapott a macska bundájába, a macska pedig nagyokat fújt és szorgalmasan pofozta a kutyát. Nagy vonítás és óbégatás támadt, mire kiszaladt a kéményseprő meg a cukrász is, a kutya meg a macska védelemében.

– Hívja vissza a macskát! – kiáltozott a kéményseprő.

Mire a cukrász azt kiáltozta:

– Hívja maga vissza a gyalázatos kutyáját, amíg jól megy dolga!

Erre a kéményseprő átugrott a kerítésen és megcsapta a cukrászt a kormos seprűjével. De a cukrász is megmérgeződött: a tejszínes fakanállal ütni kezdte a kéményseprő kobakját. Úgy, hogy a tejszín is odakenődött és csurogni kezdett lefelé a kormos sapkán és a kéményseprő ábrázatán.

Ettől mérgelődtek meg csak igazán.

Megragadták egymást és hozzákezdték birkózni. A kutya meg a macska miatt olyan haragra gerjedtek, hogy le akarták verni egymást a lábukról.

Előbb a kéményseprő vonszolta el a cukrászt és belenyomta egy láda koromba. De a cukrász megemberelte magát, kimászott a koromból és elkapta a kéményseprő fülét. Annál fogva húzta a tejfeles bödönhöz, azután fejfelé lefelé belenyomta.

Erősen kapálózott a kéményseprő, de valahogy csak kimászott a bödönből.

Azzal aztán újra megragadták egymást és a kéményseprő igyekezett belevágni a cukrászt a porcukorba, a cukrász pe-

dig azon munkálkodott, hogy a kéményseprőt a koromba hempergesse.

De ez nem sikerült nekik, mert a cukorporba a kéményseprő esett bele, a koromba pedig a cukrász.

Közben a kutya és a macska is verekedett. Kormos fehér lett a tejtől, amibe a macska belepofozta, Hófehérkét pedig a kutya be-behempergette a koromba.

Már éppen fojtogatni akarta a kéményseprő a cukrászt, ki-kotorni a torkát a kormos seprűjével, a cukrász pedig a fakanalával próbálta ledöfni a kéményseprőt.

De hirtelen megpillantották a marakodó állatokat és meglepetésükben abba hagyták a verekedést.

Kormos ugyanis hófehér volt, Hófehérke pedig koromfekete.

Állt a cukrász meg a kéményseprő, elgondolkodva. Ugyanis verekedés közben a cukrász is tiszta korom lett, a kéményseprő pedig a tejszíntől és porcukortól hófehér.

Közben emberek jöttek és kérték a kormos cukrászt, hogy kotorja ki a kéményüket. A porcukros, fehér kéményseprőtől pedig habcsókot akartak vásárolni.

De a cukrász meg a kéményseprő is nagy zavarban volt. Az volt az érzésük, hogy verekedés közben elcserélődtek. És ezentúl a kormos cukrásznak kell a kéményeket kotornia, a fehérre kent kéményseprőnek pedig tortát kell sütnie, törökmézet készítenie.

Nem is tudták volna, mit tegyenek, ki süssön és ki kotorjon, ha nem kerül elő egy bölcs ember. Az azután megkérdezte:

– Miért öltözött kéményseprőnek a cukrász, és cukrásznak a kéményseprő?

A bölcs kérdésre kibékült a két ellenfél.

Mert megértették, hogy a verekedők hasonlítani kezdenek egymásra. A kéményseprő porcukros lesz, a cukrász pedig kormos.

